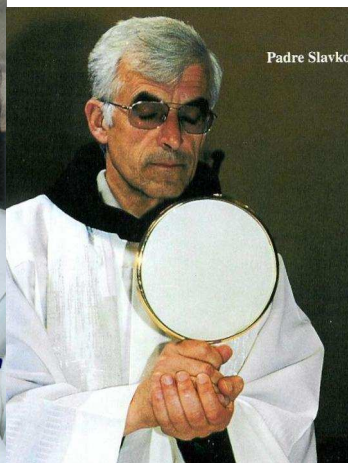
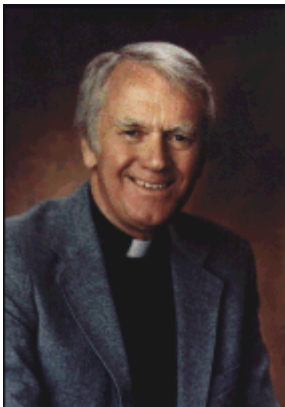

Levél az Úr gyógyító érintéseinek hátteréről.

„Én, az Úr vagyok a te gyógyítód!”

„Imádkoztatok egymásért, hogy meggyógyuljatok.”

Drága Testvér!

Gyógyulásról beszélni ösbűn és szenvedés nélkül megalapozatlan lenne. A teremtés hajnalának harmóniáját, „egész”-ségét az őskísértés, az ösbűn drámája bontotta meg. E kísértés ma is beárnyékolja az emberi gondolkodást. *„Csak tudja Isten, hogy azon a napon, amelyen arról esztek, megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint az Isten: tudni fogjátok a jót és a rosszat!”* (Ter 3,5) Az ember ma is arra törekszik, hogy olyan legyen, mint az Isten; és Isten nélkül birtokolja a teremtett világot, az anyagi javakat és az erkölcsi törvényeket: a jót és a rosszat. Az ember az Isten helyébe lépett, és az egoizmussal fertőzött értékítélete a jóról és a rosszról alkotott képét zavarossá tette. Az ember harmonikus kapcsolata megbomlott az Istennel, a természettel, önmagával és embertársával.

A történet azonban még ezzel még nem ért véget. *„Erre megnyílt mindkettőjük szeme. Amikor észrevették, hogy mezeitelenek, fügefaleveleket fűztek egybe, és kötényeket készítettek maguknak. S amint meghallották az Úr Isten szavát, aki a kertben járkált az alkony hűvösén, az ember és a felesége elrejtőztek a kert fái közé az Úr Isten színe előtt. Az Úr Isten azonban szólította az embert: »Hol vagy?«* Ter 3,7-9 Az ember felismerte valódi állapotát. A kísértés káprázata eltűnt, s maradt a hűvös valóság. De nem az Istenhez menekült az ember, hanem ellenkezőleg, elrejtőzött előle, amikor felismerte hangját. Az Isten szava azóta is visszhangzik az emberi lélek mélységeibe: „Hol vagy?” Az ember Isten helyébe lépett, felismerte helyzetét, és azóta is elrejtőzik az Isten előtt, önmaga előtt, és felebarátja előtt. A teremtés rendje megbomlott, és e kaotikus örvények az ember szívét, lelkét és gondolkodását, valamint fizikai adottságait is beárnyékolják. A történelem kulisszái mögött azóta is ott feszül egy láthatatlan történet, a Jónak és a Gonosznak a harca. Bár e harc kimenetele már eldőlt, de életünk színterén még kisebb-nagyobb csatákat nyerhet a gonosz, ezért mindig újabb és újabb harcok kihívásai állnak előttünk.

Az Isten pedig, új gyógymódot kínált az embernek, hogy a teremtés rendje helyre álljon. *„Ellenségeskedést vetek közéd és az asszony közé, ivadékod és az ő ivadéka közé: Ő széttiporja fejedet, te pedig a sarkát mardosod.”* (Ter 3,15) Krisztusról, az „ivadékról” jövendöltek a próféták is. *„Megvetett volt, és utolsó az emberek között, fájdalmak férfia és betegség ismerője, aki előtt elrejtettük arcunkat; megvetett volt, és nem becsültük őt. Pedig a mi betegségeinket ő viselte, és a mi fájdalmainkat ő hordozta; mi mégis megvertnek tekintettük, Istentől sújtottnak és megalázottnak. De őt a mi vétkeinkért szúrták át, a mi bűneinkért törték össze; a mi békességünkért érte fenyítés, és az ő sebe által gyógyultunk meg. Mindnyájan, mint a juhok, tévelyegtünk, mindenki a maga útjára tért; és az Úr órá rakta mindnyájunk bűnét. Megkínózták, és ő alázatos volt, nem nyitotta ki száját; mint a bárány, melyet leölésre visznek, és mint a juh, mely nyírói előtt elnémul, nem nyitotta ki száját. (...) De az Úrnak úgy tetszett, hogy összetörje betegséggel. Ha odaadja engesztelő áldozatul életét, meglátja majd utódait, hosszúra nyújtja napjait; és az Úr tetszése az ő keze által teljesül. Lelkének gyötrelme után meglátja a világosságot, megelégedett lesz tudásával szolgáló igazzá tesz sokakat, és bűneiket ő hordozza. Ezért osztályrésziül adok neki sokakat, és hatalmasokkal osztozik a zsákmányon, amiért halálra adta életét, és a bűnösök közé számították; pedig ő sokak vétkét viselte, és a bűnösökért közbenjár.”* (Iz 53,3-12) Megrázó és szívet tépő e látvány. Az egész világ torzulásai, bűnei, betegségei és szenvedései ráhullottak. Az örvénylő káosz, a sötétség angyalai egyként rontottak a *fájdalmak férfiára*, arra, *„aki tudta, mi a szenvedés”*. Ez az emberi szívekért dúló harc a Názáreti Jézus szenvedésében és keresztyében csúcsozott ki. Mindez azonban hiábavalóság lenne, ha Krisztus a halál fogságában maradt volna. Ő feltámadott, és él! A „Passió” című film szerzője remekül szemlélteti egyéni és rejtett gonoszságainkat, a Krisztust ütlegető, kigúnyoló, köpdőső katonák kegyetlenkedéseiben. Bátorság kell annak felismeréséhez, hogy az ilyen és hasonló gonoszságok elkövetésétől csak Isten kegyelme őrzi meg minket.

Krisztusban „új teremtés” kezdődött. Meghirdette az „ország titkait”, és Isten gyógyító-újjáteremtő szeretetének jeleként a bűnök bocsánatot nyertek, a betegségek meggyógyultak általa. Jézusban a teremtés rendje helyreállt, és aki szívébe-lelkébe fogadta Őt, abban az „új teremtés” elkezdődött. *„Azért ha valaki [Róm. 8,1. 10.] Krisztusban van, új teremtés az; a régiek [Ésa. 43,19.] elmúltak, imé, újjá lett minden. Mindez pedig Istentől van, aki Krisztus által kiengesztelt minket önmagával, és nekünk adta a kiengesztelés szolgálatát. Mert Isten volt az, aki Krisztusban*

kiengesztelte magával a világot, úgyhogy nem számította be bűneinket, és ránbízta a kiengesztelés igéjét. **Mi tehát Krisztus követségében járunk, s maga Isten buzdít általunk.** Krisztusért kérünk tehát benneteket, engesztelődjete ki Istennel! Ő azt, aki nem ismert bünt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őáltala.” (2 Kor. 5,17-19) Az emberek sokasága mégis elvakultan szemlélte Jézust, nem ismerte fel benne az Isten felkentjét, az Atya képmását. Nem ismerték fel látogatásuk idejét, pedig Jézus megsiratja a szent várost, Jeruzsálemet. „**Bárcsak te is felismernéd legalább ezen a napon, ami békességre szolgál! Most azonban el van rejtve a szemed elől. Mert jönnek napok, amikor ellenségeid körülvesznek sáncokkal, bekerítenek és szorongatnak mindenfelől. Földre tipornak téged és gyermekeidet, akik benned laknak; nem hagynak benned követ kövön, mert nem ismerted fel látogatásod idejét.**” (Lk 19,42-44) A kérdés az, hogy mi felismerjük-e látogatásunk idejét? Mert az Úr látogatásának ideje van most! Jézus szava ma is hangzik: „Az ÚR **Lelke van énrajtam, mivel felkent engem, hogy evangéliumot hirdessek a szegényeknek; azért küldött el, hogy a szabadulást hirdesse a foglyoknak, és a vakoknak szemük megnyílását; hogy szabadon bocsássam a megkínzottakat, és hirdesse az Úr kedves esztendejét.**” [3Móz 25,10] (Lk. 4,18-19.) Igen, Ő azért jött, hogy meggyógyítsa megtört szívünket.

Ne gondoljuk azt, hogy Krisztus földi jelenléte, vagy szolgálata csak időleges küldetés volt, Ő maga mondja: „**Jézus odament és azt mondta nekik »Nekem adatott minden hatalom a mennyben és a földön. Menjete tehát, és tegyete tanítvánnyá minden népet. Kereszteljéte meg őket az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevében, és tanítsátok meg őket arra, hogy megtartsák mindazt, amit parancsoltam nektek! És íme, én veletek vagyok minden nap a világ végéig!**« (Mt 28,18-20) A Názáreti Jézus nem a történelem egy adott pontjára korlátozódik, hanem Ő él, és az élő Jézus látogatásának vagyunk a tanúi! Ő ma is itt jár közöttünk, ma is gyógyítja a betegeinket. A keresztség által az „új teremtés” indul útjára bennünk. Egy új élet kezdődik el, ami nem korlátozódik az emberi élet egy szegmensére. Megújul az ember szíve, gondolkodása, érzelmei, és ez a megújulás a fizika valónkat is átjárja. Az embert nem lehet feldarabolni, egyetlen organizáló valóság (élet) vagyunk. A mélyben ott az isteni képmás, a szívünk, pneumánk, ez a mélységekben lüktető, Istenhez simuló arcunk manifesztálódik, nyer kibontakozást a lelki képességeinkben, akarat-, értelem- és érzelemvilágunkban, és lelki világunk „kiül” az arcunkra is, egész fizikai valónkat átjárja benső világunk. Ezt, a bibliai emberképet látjuk igazolódni Jézus gyógyításaiban is. Vessünk röviden egy pillantást az alábbi gyógyítási elbeszélésre:

„**Ő azonban visszavonult a pusztába, és imádkozott.** Amikor az egyik napon tanított, és ott ültek a farizeusok és törvénytudók, akik Galilea és Júdea különböző falvaiból, továbbá Jeruzsálemből jöttek, az Úr ereje gyógyításra indította őt. És íme, férfiak ágyon hoztak egy béna embert, és igyekeztek bevinni és letenni eléje. Mivel a sokaság miatt nem találták módját, hogyan vigyék be, felmentek a háztetőre, és a cseréptetőn át eresztették le ágyastól Jézus elé a középre. Ő pedig látva hitüket, így szólt: „**Ember, megbocsáttattak a te bűneid.**” Erre az írástudók és a farizeusok elkezdtek tanakodni: „Kicsoda ez, aki így káromolja az Istent? Ki bocsáthat meg bűnöket az egy Istenen kívül?” Jézus átlátta gondolataikat, és így válaszolt nekik: „**Miről tanakodtok szívetekben? Mi könnyebb: ezt mondani: Megbocsáttattak a te bűneid, - vagy pedig ezt mondani: Kelj fel és járj?** Azért pedig, hogy megtudjátok: van hatalma az Emberfiának bűnöket megbocsátani a földön: Neked mondom, - így szólt a bénához, - **kelj fel, vedd az ágyadat, és menj haza!**” Ez pedig szemük láttára azonnal felkelt; fogta ágyát, amelyen feküdt, és **Istent dicsőítve hazament.** [Jn 5,9] (Lk. 5,16-25.) Ha a történet vázát kiemeljük, akkor a következőket figyelhetjük meg.

1. Jézus visszavonul a pusztába imádkozni.
2. Tanítás közben az Úr ereje, a Szentlélek gyógyításra indítja, noha a beteg még nincs jelen.
3. Látva az emberi igyekezet által megnyilvánuló hitüket, megbocsátja a béna bűneit, tehát megkezd a gyógyítását a benső újjáteremtésével, a szív és a lélek gyógyításával.
4. A fizikai valóság gyógyításával teljessé teszi és igazolja a szív gyógyítását.
5. A meggyógyult Istent dicsőítve tért haza.

A meggyógyultban a teremtés rendje helyreállt bensőleg és külsőleg, és a teremtéshez (Teremtőhöz) fűződő viszonya is megtisztul, Istent imádvá, dicsőítve tér haza. Bár Jézusnak minden gyógyítása másként megy végbe, de néhány jellemző vonást felismerhetünk. A gyógyító visszavonul

és imádkozik, a Szentlélek ereje „érezhetővé” válik, az emberi szabadságban megnyilvánuló hit teret ad Jézusnak, hogy gyógyítson, a meggyógyultban megjelenik a megváltott lét öröme, és hálát ad Istennek. Persze, sokszor fokozatokban jelentkezik a gyógyulás. Jézus küldetése világos, és ebbe a küldetésbe mai tanítványait is belevonja. „Jézus ezután bejárta egész Galileát. Tanított a zsinagógáikban, hirdette az ország örömhírét, és meggyógyított minden betegséget és minden bajt a nép között.” (Mt 4,23) „Jézus bejárta az összes várost és falut. Tanított a zsinagógáikban, hirdette az ország örömhírét, és meggyógyított minden betegséget és minden gyengeséget.” (Mt 9,35) „Jézus Krisztus ugyanaz tegnap, és ma, és mindörökké.” (Zsid 13,8)

Még egy dologra oda kell figyelni, mielőtt a gyógyulásokról gondolkodnánk, a gyógyulás és az orvoslás viszonylataira. A szentírás az orvos megbecsülésére hív fel minket, tehát korlátozott gondolkodásra utal, ha valaki mindenáron ki akarja hagyni az orvost a gyógyulási folyamatból. De korlátozott gondolkodásra utal az is, ha valaki csak az orvosnál keresi a gyógyulást. „Becsüld meg az orvost, mert szükség van rá, hiszen a Magasságbeli rendelte őt. Istentől van az orvos minden bölcsessége, a királytól pedig ajándékban részesül. Az orvos tudománya felmagasztalja az ő fejét, és dicséretet nyer a főemberek előtt. A Magasságbeli teremtette a földből az orvoságokat, és okos ember nem iszonyodik tőlük. (..) Velük csillapítja az orvos a fájdalmat, és belőlük készít a gyógyszerész illatos kenetet, s állít elő gyógyító irt, hogy tönkre ne menjenek az ő alkotásai, és Isten békéje legyen a földön. Fiam! Ha beteg vagy, ne hagyd el magadat, hanem imádkozz az Úrhoz, és meggyógyít téged”. (Sír 38,1-9) Az orvos kezel, de a gyógyulást Isten adja! S ha vétkezünk, akkor ismét megbomlik a teremtés rendje, lelkünk és testünk működésében zavarok keletkeznek. „Aki vétkezik Alkotója színe előtt, orvos kezére kerül.” (Sír 38,15) De jaj nekünk, ha ezt a törvényszerűséget nem vesszük figyelembe. Két bibliai történet ezt világosan szemlélteti. Az első esetben csak az orvosnál kereste a gyógyulást: „Uralkodásának harminckilencedik esztendejében Ásza súlyos lábbajba esett, de betegségében sem kereste az Urat, hanem inkább az orvosok tudományában bízott. Uralkodásának negyvenegyedik esztendejében aztán aludni tért atyáihoz és meghalt.” (2 Krón 16,12-13) Erre rímel a vérfolyásos asszony esete is. Bár ő felismerte Jézusban az Isten látogatását. „Ekkor egy asszony, aki tizenkét éve vérfolyásos volt (és minden vagyonát az orvosokra költötte), de senki sem tudta meggyógyítani, odament, hozzáférközve megérintette a ruhája szegélyét, és azonnal elállt a vérfolyása.” (Lk. 8,43-44) Eddig az orvosoknál kereste a gyógyulását, minden vagyonát rájuk költötte. De most a hit utat nyitott Isten újjáteremtő ereje előtt. A közvetlen isteni áldást Hiszkija gyógyulásán keresztül szemléltethetjük. Bár Izaiás fügeből borogatást készít Hiszkija sebeire, a gyógyulás nem az orvosi beavatkozáson keresztül érkezik. „Azokban a napokban Hiszkija halálosan megbetegedett. Akkor bement hozzá Izajás próféta, Ámosz fia, és azt mondta neki: »Így szól az Úr: Rendelkezz házadról, mert meghalsz, nem maradsz életben!« Erre Hiszkija a fal felé fordította arcát, és imádkozott az Úrhoz. Ezt mondta:»Ó, Uram, emlékezzél meg, kérlek, arról, hogy hússéggel és egész szívvel jártam színed előtt, és azt tettem, ami jó a te szemedben!« És sírt Hiszkija, hangos sírással. Ekkor szólt az Úr szava Izajáshoz: »Menj, és mondd meg Hiszkijának: „Így szól az Úr, atyádnak, Dávidnak Istene: Meghallgattam imádságodat, láttam könnyeidet; íme, megtoldom napjaidat tizenöt évvel. Asszíria királynak kezétől megmentelek téged és ezt a várost, és megoltalmazom ezt a várost.” Ez lesz számodra a jel az Úrtól, hogy teljesíti az Úr azt az ígét, amelyet mondott: Íme, visszahúzó az árnyékot azokon a fokokon, amelyeken már túlhaladt Acház napóráján, és visszatérítem a napot tíz fokkal.« Vissza is tért a nap tíz fokkal azokon a fokokon, amelyeken már túlhaladt az árnyék.” (Iz 38,1-8) (vö. 2 Kir 20,1-11)

Elérkezett az idő, hogy két kérdésre megkíséreljünk vázaltszerűen válaszolni. Miért gyógyulnak meg olyan sokan? És.. Miért nem gyógyulnak meg olyan sokan? A betegség és gyógyulás, valamint a szenvedés és kereszt viszonyaira próbálunk rávilágítani. Jézus nem fejezte be gyógyításait. Kétezer éven keresztül mindig voltak tanítványai, akik e hívásnak engedtek. Felekezeti határokat is túllépve, napjainkban megújította e hívását, és pünkösdi, karizmatikus ébredésen keresztül, újra megnyilvánulnak szerető érintéseinek jelei. (Voltak és vannak a gyógyító szolgálatban kimagasló szolgálók is, mint a protestáns Kathrin Khulman, Smith Wigglesworth, vagy a katolikus Pio atya és Emiliano Tardif atya, és vannak kevésbé látványos imádkozó tanítványai is az Úrnak, mint a protestáns Dennis Bennett, vagy a katolikus Slavko Barbaric atya)

Miért gyógyulnak meg olyan sokan?

Ha kérdéseinkre őszinte választ szeretnénk adni, akkor a sztereotípiákkal le kell számolni. A felszínes válaszok helyett inkább a mélyebb összefüggésekre figyeljünk, és ne ijedjünk meg, ha első lépésben fel kell adni megszokott gondolkodási sémáinkat. Legyünk becsületesek, menjünk vissza a forrásokhoz, és nézzünk szembe a bibliai gondolkodással.

1. Jézus meggyógyította azokat a betegeket, akikkel kapcsolatba került és együtt működtek vele. Soha nem küldött el senkit gyógyulatlanul, ha hite nyitott volt az isteni szóra. Nem kérte senkitől, hogy *engesztelésül ajánlja fel*, és inkább viselje türelmesen a betegséget, a szenvedést! Isten megkérdez minket! „Mit akarsz, hogy cselekedjem?” *„Volt ott egy ember, aki már harmincnégy esztendő óta beteg volt. Mikor Jézus meglátta őt, hogy ott fekszik, és megtudta, hogy már sok idő óta van így, megkérdezte tőle: »Akarsz-e meggyógyulni?» A beteg azt felelte: »Uram, nincs emberem, aki, amikor felkavarodik a víz, bevigyen engem a tóba. Mire pedig én odaérek, más megy be előttem.«*” (Jn 5,6-7) Ha Isten azt várná tőlünk, hogy a betegséget viseljük hősiességgel, és ne kérjük tőle a gyógyulást, akkor orvoshoz sem volna szabad elmennünk, sokszor minden vagyonunkat rájuk költve. Amilyen intenzitással keressük a gyógyulást az orvosnál, legalább olyan intenzitással kellene az Úrnál is zörgetnünk. Gyakran a kitartó imára való lustaságunkat leplezzük, amikor a „felajánlás” és más hasonló kifejezések mögé bújunk.

2. Jézus a gyógyulásokat összefüggésbe hozta Isten országának megvalósulásával! „Gyógyítsátok és hirdessétek!” Jézus örömhíre az egész emberre vonatkozik: szívére, lelkére, testére! Helyre állítja a teremtés rendjét. *„Menjetek és hirdessétek: Közel van a mennyek országa! A betegeket gyógyítsátok meg, a halottakat támasszátok fel, a leprásokat tisztítsátok meg, a gonosz lelkeket űzzétek ki! Ingyen kaptátok, ingyen is adjátok.”* (Mt 10,7-8) *„Gyógyítsátok meg az ott lévő betegeket, és mondjátok nekik: „Elközelgett hozzátok az Isten országa.”* (Lk 10,9) Sajnos, hajlamosak vagyunk olyan isteni felhívásokra korlátozni az engedelmességet, amely nem követel tőlünk különösebb hitet. A hit kockázattal jár: Mi lesz, ha imádkozom, és nem történik semmi? Féltünk a megszegyenüléstől. Bár ez a „hit” már nem is Jézusra tekint, nem is a beteg szenvedését akarja enyhíteni, hanem az emberi hiúság fészke.

3. A hívőket Isten országának jeleként követik a gyógyulások. Ahol Isten országa, királyi hatalma megvalósul, ott a vakok látnak, a süketek hallanak, a betegek meggyógyulnak, a démonok elfutnak! *„Akik hisznek, azokat ezek a jelek fogják kísérni: Nevemben ördögöt űznek, új nyelveken beszélnek, kígyókat vehetnek kezükbe, és ha valami mérget isznak, nem árt nekik, ha pedig betegekre teszik a kezüket, azok meggyógyulnak.”* (Mk 16,17-18) *„Bejárták az egész környéket, s a betegeket hordágyon odavitték, ahol a hír szerint Jézus tartózkodott. Amerre csak járt, a falvakban, a városokban és a tanyákon, kitették a betegeket a terekre, és kérték, hogy legalább a ruhája szegélyét érinthessék. Aki csak megérintette, meggyógyult.”* (Mk 6,53-56)

4. A hívőknek imádkozni kell egymásért, hogy meggyógyuljanak! Gyakorta a hit fogyatékoságára utal, ha így imádkozunk: „Uram, ha Te is akarod, akkor gyógyítsd meg...” Célrányosan kell imádkoznunk: „Uram, kérlek, gyógyítsd meg ezt a beteget, ezen bajaiából...! Hordoznunk kell testvéreinket imában és hitben!” *„Beteg valaki köztetek? Hivassa el az egyház presbitereit, azok imádkozzanak fölötte, és kenjék meg őt olajjal az Úr nevében! A hitből fakadó imádság megszabadítja a beteget, és az Úr megkönnyebbíti őt, ha pedig bűnökben van, bocsánatot nyer. Valljátok meg tehát egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok, mert sokat megethet az igaz ember állhatatos könyörgése.”* (Jak 5,14-16)

5. A gyógyulások a hittel vannak szoros összefüggésben! Hittel tudjuk elfogadni Isten részvétét, irántunk való szeretetét. A hit ledöntheti a falakat, eltüntetheti az akadályokat, bevezethet minket Jézus erőterébe. A hit lelkünk karja, amivel megölelhetjük Istent, megragadhatjuk ígéreteit. *„Jézus így szólt hozzá: »Ha tudsz hinni, minden lehetséges annak, aki hisz.« A gyermek apja azonnal felkiáltott, és könnyeket hullatva azt mondta: »Hiszek, Uram! Segíts hitetlenségemen!«*” (Mk 9,23-24) *„Egy asszony,*

aki tizenkét esztendő óta vérfolyásos volt, és sokat szenvedett a számtalan orvostól, elköltötte mindenét, de semmi hasznát nem látta, hanem még rosszabbul lett, amint Jézusról hallott, hátulról odament a tömegben és megérintette a ruháját. Azt gondolta: „Ha csak a ruháját érintem is, meggyógyulok.” Valóban mindjárt megszűnt a vérfolyása, és érezte testében, hogy meggyógyult betegségétől.(...) Ő pedig ezt mondta neki: „Leányom! A hited meggyógyított téged. Menj békével, és légy mentes a bajodtól.” (Mk 5,21-43)

6. A betegség néha összefüggésbe hozható a démoni befolyással, a gyógyulás a démonok kiűzésével. A Lélek vezetését kell kérnünk, és alázattal el kell fogadni, hogy Isten használni szeretne minket. Engedelmeskednünk kell a Lélek indításainak. „Odavittem őt a tanítványaidhoz, de nem tudták meggyógyítani. «Jézus ezt felelte: »Ó, hitetlen és romlott nemzedék! Meddig legyenek még veletek? Meddig tűrjelek még titeket? Hozzátok őt ide hozzám! «Jézus ráparancsolt, az ördög kiment belőle, és a gyermek meggyógyult abban az órában. Ekkor a tanítványok külön odamentek Jézushoz és megkérdezték: »Mi miért nem tudtuk kiűzni? «Azt felelte nekik: A kishitűségetek miatt.” (Mt 17,16-19) Van, amikor az imának böjtöléssel kell párosulnia. A böjt egy olyan fegyver, ami segít legyőzni magunkat, hogy Krisztus élhessen bennünk és szerethessen általunk. „Mikor aztán bement a házba, külön megkérdezték őt a tanítványai: »Mi miért nem tudtuk kiűzni?« Azt felelte nekik: »Ez a fajzat nem megy ki másképpen, mint imádság és böjtölés által.« „(Mk 9,28-29)

Miért nem gyógyulnak meg sokan?

1. Jézus a hit hiányában *nem tudott*, és *nem tud* gyógyítani. Tiszteli emberi szabadságunkat! Néha külön meghitt körülményeket teremtett gyógyításaihoz, vagy elvonult a beteggel. „Jézus pedig azt mondta nekik: »Nem vetik meg a prófétát, csak a maga házában, a rokonságában és a házában.« Nem is tehetett ott egy csodát sem, csak néhány beteget gyógyított meg, kezét rájuk téve. És csodálkozott hitetlenségükön.” (Mk 6,4-6)

(A tudományos kutatások is összefüggéseket találtak az élő és aktív hit, ima és a gyógyulás között. Medjugorje üzenetei is az élő hit fontosságára hívják fel a figyelmet. Zarándokok a látnokok által gyakran kérdezték a Jelenéstől, hogy egyes betegek, vajon meg fognak-e gyógyulni. Így válaszolt:

- „Hit nélkül semmi sem lehetséges. Mindenki meggyógyul, aki szilárd hitben él. Isten mindenkinek segít.”) A „hinni” igének több vonatkozása, értelme is lehet:

1. „credere aliquid”: hinni valamit – hogy Isten létezik. (Ez a deizmusnak megfelel.)
2. „credere alicui”: hinni valakinek – Istennek, hogy üdvözt. (Ez sok keresztény hite.)
3. „credere in aliquem”: hinni valakiben – Istenben, aki üdvösségem! (Ez abszolút bizalomra, maradéktalan önátadásra utal, ami egyedül Istennel kapcsolatban lehetséges! Elkötelezettséget, engedelmisséget, élő kapcsolatot feltételez az élő Jézussal.) A hit nem egy statikus jellemző. Küzdelmek vannak benne, és mindig mélyebben kell elköteleződni! A hit harcát meg kell vívni! Isten erre hív minket!

Az alábbi versike is az élő hit mélységeire kíván rámutatni.

„A kétség a sok akadályra néz, A hit szabadnak látja az utat. Hol a kétség csak sötét éjszakát, ott a hű hit világos nappalt mutat. A kétség fél még egy lépést tenni, A hit magas hegyre is fel tud menni. A kétség kérdi: Ugyan ki hisz még? A hit felel: Itt vagyok én!”¹

2. Vannak „tövisék”, amit Isten meghagy, hogy az Ő ereje szilárdan megnyilvánuljon! (Pálnál nem tudjuk mik voltak e „tövisék”, de Isten kijelentést adott Pálnak megmaradásuk felől: „Elég neked az én kegyelmem, mert az erő a gyöngeségben lesz teljessé” A tövisék nem az ember gyengeségéről, hanem Krisztus erejéről szólnak! Az igehirdetést is az isteni bölcsesség, „erőnek és hatalomnak

¹ Wiliam Mac Donald

bizonyságtétele” és nem a prédikáló szónoki tehetsége kamatoztatja. „Ezért, hogy el ne bízzam magam, tövist kaptam testembe, a sátán angyalát, hogy arcul verjen. Háromszor kértem emiatt az Urat, hogy távozzék az tőlem; de ő azt mondta nekem: »Elég neked az én kegyelmem, mert az erő a gyöngeségben lesz teljessé.« Legszívesebben tehát gyöngeségeimmel dicsekszem, hogy Krisztus ereje lakozzék bennem. Ezért telik kedvem a Krisztusért való erőtlenségben, bántalmazásban, szükségben, üldöztetésben és szorongatásban, mert amikor gyönge vagyok, akkor vagyok erős.” (2 Kor 12,8-10)

3. Vannak helyzetek, amikor Isten egy betegség-szenvedés hordozását felkínálja nekünk gyógyító szeretete azonnali megnyilvánulása helyett, és a fizikai gyógyulás kitolódik az örökéletre. Ilyen Joni Eareckson esete, aki egy baleset kapcsán, vállon alul lebénult, de Isten kijelentést adott neki a felkínált küldetéséről. (Ugyanis „beteg”, sok megkeseredett életű nyomoréknak, hitelesen tudja felkínálni az Igét.) Sajátos eset Marthe Robin élete. Annyira egygé vált a Megváltóval, hogy sebhelyei is megmutatkoztak rajta. Assisi Szent Ferenc ÉS Pio atya is Krisztus irgalmas szeretetével egyesült, ezért jelentek meg rajtuk a stigmák! De a stigmák nem Ferenc szentségéről, vagy Pio atya nagyságáról szóltak, hanem a bennük jelen levő Krisztus irgalmáról. A sebek Krisztusra mutatnak!

4. Néha a helytelen istenkapcsolat, könnyelmű közeledés a Szenthöz, a szentségek hitetlen vétele és divattá degradálása az, ami a teremtés rendjét megzavarja lelkünkben és testünkben is, és betegséget idéz elő felszínes viselkedésünk. *„Aki tehát méltatlanul eszi a kenyeret, vagy issza az Úr kelyhét, vétkezik az Úr teste és vére ellen. Vizsgálja meg tehát az ember önmagát, és úgy egyék a kenyérből és igyék a kehelyből, mert aki úgy eszik és iszik, hogy nem különbözteti meg a testet, saját ítéletét eszi és issza. Ezért van köztetek sok beteg és erőtlen, és sokan meghaltak”.* (1 Kor 11,23-30)

5. Olykor, Isten megengedi, betegségeinket, hogy tisztuljunk általa, és megszabaduljunk önzésünktől, birtoklási hajlamainktól (igazi „tisztító tűz”)! Le kell mondanunk mindenről Krisztusért. Jézus követése valóban csak „keskeny úton” lehetséges! De a „keskeny út” egy örömmel teli kalandos élet, melynek végén az Isten megmutatja magát, és újabb mélységeket és magasságokat tár fel előttünk. Így szenvednek azok a drogból tisztuló felebarátaink, akik a cenacolo közösségben a szabadulás és gyógyulás útjára léptek. Az Úr szava elégeti a bűnt!

6. És nagyon sok betegről nem tudni, hogy miért nem gyógyul meg a gyógyító ima következtében. Ismert gyógyító evangelizátorok is tapasztalták, hogy nem gyógyul meg mindenki. Köztük Kathrin Kuhlman és Emiliano Tardif is, noha egy-egy szolgálatuk alatt sokan meggyógyultak. Francis Macnutt 11 okot sorol fel, ami legtöbbször előfordulhat:

1. *A hit hiánya.* Az élő hit megnyitja az ajtót az isteni erő megnyilvánulása előtt. Nem elég hinni, hogy van, hogy szeret, hanem be kell lépni az isteni Jelenlét-be!
2. *Megváltó szenvedés.* Ha valakit arra hív Isten, hogy a mennyek országáért szenvedést tűrjön el, vagy bűnei következményei szakadtak rá és tisztulnia kell, akkor vezetésért kell előbb imádkozni. 1969-ben Agnes Sanford minden ima ellenére megbetegedett, és a ferences nővérek kórházába került. Így kerülhetett arra sor, hogy a nővérek felkérték, tanítsa meg nekik a gyógyító imát.
3. *A szenvedés hamis értékelése.* Ha valakit látunk leverten, boldogtalanul betegsége súlya alatt, akkor biztosak lehetünk ez nem Isten áldása! De ha a beteg azt gondolja, hogy ezt Isten küldte számára, akkor képtelen a gyógyulás befogadására. Sőt, néha a betegségből előnyt kovácsolnak. („betegségelőny”)
4. *A bűn.* A betegséghez gyakran bűn kapcsolódik, harag, gyűlölet stb. Ilyenkor a gyógyulás addig nem következik be, amíg a bűnös érzelmeket, indulatokat nem *adja fel* a beteg, és ki nem engesztelődik.

5. *Nem eléggé volt célzott az ima.* „Miért nem válaszol Isten az általánosságban megfogalmazott imáinkra, s miért nem ad gyógyulást ilyenkor is? Nem tudom.” Belső világosságot, vezetést kell kérnünk a Lélektől, hogy helyesen imádkozhassunk. Meg kell nevezni a betegséget!
6. *Rossz diagnózis.* - Fizikális gyógyulásért imádkozik, amikor belső gyógyulásért kellene. – Szabadulásért imádkozik, amikor belső gyógyulásra van szükség. – Belső gyógyulásért imádkozik, amikor szabadításra van szükség.
7. *Gyógyszerek és az orvostudomány elutasítása.* „De hívd az orvost is, az Úr alkotta őt is, ő se hiányozzék, mert rá is szükség van.”¹³ Van, amikor az ő kezében van az egészség, mert hiszen ő is könyörög az Úrhoz, hogy munkája nyomán javulás álljon be, s adjon gyógyulást az élet javára. Az, aki vétkezik Teremtője ellen, az orvosoknak kerül a kezébe.” Sir.38, 12-15. Ritkán fundamentalista hívők fordulnak el az orvostól. Mások okkult, ezoterikus gyógy módokhoz folyamodnak, ezért *szabadításra* is szükségük van.
8. *Sokan nem használják józan eszüket az egészség megőrzésére.* Szükségünk van a pihenésre, a betegséget okozó tényezőket pedig ki kell zárni!
9. *Nem ez az alkalmas idő.* Van, amikor spontán gyógyul a beteg, vagy később, esetleg fokozatokban. Isten a kitartó imára hívott fel minket!
10. *Lehet, hogy másoknak kell szolgálnia a gyógyulást.* Talán nem én vagyok a megfelelő személy, vagy bennem vannak akadályok, esetleg az én hitem fogyatékos. Engedni kell, hogy az Úr használja a megfelelő személyt, a megfelelő körülmények között!
11. *A társadalmi kapcsolatok is meggátolhatják a gyógyulást.* Ha a probléma gyökere az otthon, a család, vagy a környezet, akkor először a kapcsolatok gyógyulásáért kell imádkoznunk.

7. Vannak, akiket üdvösségre gyógyít az Isten, magához ragadja, mennyei honába viszi el őket. Nem szabad elfelejteni, a betegségben adatik a gyógyulás, a halálban pedig, az örökkévalóság nyilatkozik meg előttünk. Az örök élet pedig nem itt, hanem odaát teljesedik be! A betegek kenetében is azt kérjük, hogy a szenvedésben türelmet, a betegségben gyógyulást, a halálban pedig, örök életet ajándékozzon nekünk az Úr! A halál átmenetet jelent, tranzitust! Isten *szerető ölelése* vár ránk, hogy követhessük a Bárányt, akármerre jár!

„Ezért nem veszítjük el kedvünket, mert bár a külső ember romlásnak indult bennünk, a belső napról napra megújul.” 2Kor 4.16 „Ha keseregne a szívem, és sajogna a bensőm, akkor olyan ostoba és tudatlan volnék veled szemben, mint az állat.” (Zsolt. 73, 21)

Betegség és kereszt.

A betegség a Bibliában nem azonosítható a kereszttel! A betegség a bűn következményeként jelenik meg, és a Gonosz működése kapcsán borít el minket. A kereszt viszont mindig valami olyasmi, ami Jézus követése miatt ér minket. Például gúny, üldözés, hátrányos megkülönböztetés, nehéz élethelyzet, anyagiaktól való megfosztás, kíntatás, vértanúság. Pál is sokat szenvedett Krisztusért. És itt érvényes, hogy kiegészíthetjük Krisztus keresztjét a mi keresztünkkel! Mert a kereszt elszenvedésének közösségi dimenziója van. „*Most pedig örömet szenvedek értetek, és kiegészítem testemben azt, ami hiányzik Krisztus szenvedéseiből, testének, az egyháznak javára.*” Kol 1,24

Máskor egymást kell elszenvednünk!

Sokszor a szenvedés hozzátartozik a keresztyén élethez, Krisztus követéséhez, utánzásához. „*Teljes alázatossággal és szelídséggel, hosszútűréssel, elszenvedvén egymást szeretetben, [Gal. 6,2. Mát. 11,29. Kol. 3,12. Róm. 15,1. 1 Kor. 13,4.]*” Eféz. 4,2 „*Elszenvedvén egymást és megbocsátván kölcsönösen egymásnak, ha valakinek valaki ellen panaszja volna; miképen a Krisztus is megbocsátott néktek, akképen ti is; [rész 1,16. Eféz. 2,16. 4,2. Mát. 18,32. 33. Fil. 2,5. 1 Pét. 2,21. Róm. 5,6. 7. 15. 8,34.]*” Kol. 3,13 Isten arra hívott minket, hogy életét megossza velünk, gyógyító szeretetével átöleljen; és azt kérte, hogy mi is az Ő gyógyító szeretetével érintsük meg egymást! Saruszjunkt megoldva, őszinte alázatra van szükségünk ahhoz, hogy belépjunk Jelenlétébe, és Őt magát, az Ő életét adjuk tovább egymásnak, azoknak, akikben a hit ajtaja föltárul. És szeretnünk kell Ő általa, Ő vele és Ő benne, mint a nap ragyogása, mely minden embert elhalmoz melegevel.

Szenvedéseink

Szent István, az első vértanú, bizonyára szenvedett, amikor megkövezésekor a kövek pufogtak a testén. De nem a szenvedés volt a célja, hanem a Krisztus követése, a Neki való engedelmség és hűség. A szenvedés pusztán Isten iránti szeretetének következménye volt, amitől nem riadt vissza, mert nem a szenvedésre, hanem Krisztusra tekintett! (Lehet, hogy túl sokat beszélünk a szenvedésről és magunkról, de keveset Istenről, az Ő végtelen szeretetéről és gyógyító jóságáról.) Ha a szenvedésre tekintünk, akkor elhalványul Isten arca, de ha az Úrra figyelünk, akkor elhalványulnak szenvedéseink! Ne ragaszkodjunk a szenvedéshez, de ragaszkodjunk Jézushoz, ha kell, még a szenvedés árán is! Oda kell figyelni Istenre, és foglyul kell ejtenünk minden gondolatot a Krisztus iránti engedelmségre. „*Az Úr szava terjedt, úgyszólván a tanítványok száma igen megnőtt Jeruzsálemben, még a papok közül is tömegesen hódoltak a hitnek. István kegyelemmel és erővel eltelve nagy csodákat és jeleket művelt a nép körében. Erre a libertinusok, cireneiek, alexandriaiak, kilikiaiak és ázsiaiak zsinagógájából némelyek ellene támadtak, és vitatkozni kezdtek Istvánnal, de bölcsességével és a Lélekkel szemben, amellyel beszélt, nem tudtak ellenállni. (ApCsel 6.7-10) Ő azonban a Szentlélekkel eltelve fölnézett az égre és látta az Isten dicsőségét és Jézust az Isten jobbán. Felkiáltott: „Látom, hogy nyitva az ég, és az Emberfia ott áll az Isten jobbán.” Erre ordítani kezdtek, befogták fülüket, s egy akarattal rárontottak, kivonszolták a városból és megkövezték. A tanúk egy Saul nevű ifjú lábához rakták le ruhájukat. Míg kövezték Istvánt, így imádkozott: „Uram, Jézus, vedd magadhoz lelkemet!” Majd térdre esett és hangosan felkiáltott: „Uram, ne ródd fel nekik bűniül!” Ezekkel a szavakkal elszenderült.” ApCsel.7,55-60.*

Gyakran „*csak*” a szenvedésre tekintünk, és megkeseredve Isten ellen kezdünk lázadni. Máskor pedig, Krisztus helyébe lépve, meg szeretnénk váltani magunkat (és a világot). Sokszor öntudatlanul is saját erőnyeinket keressük Isten irgalma mellett vagy helyett. Ne „*érdemeinkre*” tekintsünk, főként ne azokat keressük, vagy azokban tetszelegjünk, mert könnyen önhitté válhatunk, hanem Krisztus érdemeire való tekintettel járuljunk Isten elé, és boruljunk le a Szent előtt! Akkor, ha mindent megtettünk, amit csak bírtunk, tudni fogjuk, hogy: „*Mihaszna szolgálunk, hisz csak kötelességünket teljesítettük.*”(Lk 17.10) Micsoda alázatra van szükségünk ahhoz, hogy *szegényen és meztelenül* csak Isten szeretetébe kívánjunk burkolódnunk. Milyen nehéz kimondani, hogy TE vagy a „minden”, én meg a „semmi”. Igaz, minden javára szolgál az Istent szeretőnek, de nem kell a józan paraszti eszünket hátrahagyva minden butaságba belekerülni, gondolván, hogy majd így (is) közelebb kerülök Istenhez. A szenvedésben az ember könnyen *sebezhetővé és kiszolgáltatottá* válik. Megsebeztségünkben lelepleződünk és megnyílunk Isten (és az ember) előtt, kiszolgáltatottságunk pedig alázatra nevel minket. De ehhez nem kell az önmagában értelmetlen szenvedéseket magunkra vállalni és elviselni, hanem ettől függetlenül is megnyílnunk a Szent előtt, és beismerhetjük semmisségünket! Erőnket pedig, Isten imádságára, felebarátaink szeretetére és testvéreink javára fordíthatjuk! Nekünk nem a szenvedés, hanem az Úr öröme ad erőt! Mindannyiunk feladata, hogy keressük az Úr gyógyító szeretetét, és szüntelenül hálát adjunk neki mindig mindenért! Kérnünk kell a gyógyulást, el kell viselnünk az üldöztetést, de nem magunkra, hanem Jézusra kell tekintenünk! Akkor a *hullámok* ellenére is közeledhetünk Hozzá a *vízen járva*, és életünk viharainak közepette is megtapasztalhatjuk szabadító erejét!

Ő pedig tűzön és vízen is átvezet minket, és elkísér az örök hajlékba. Mennyivel jobb lenne, ha nem a betegség nyújtotta „előnyöket” élveznénk, hanem bátran hirdetnénk Isten nagy tetteit, és „kegyelemmel és erővel eltelve” gyógyítanánk a betegeket. Az emberek könnyebben megismernék Isten szeretetét, és Jelenlétébe kíváncznának. „Új parancsot adok nektek, hogy szeressétek egymást; ti is úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket.” Jn 13,34 „Mert példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek.” (Jn 13,15)

Mit csináljak, ha nem gyógyulok meg?

Ha kibékültem a haragosaimmal, ha megbocsátottam mindenkinek, aki megbántott engem, és bocsánatot kértem mindenkitől, akit megbántottam, és mégse gyógyultam meg, akkor felmerülhet a kérdés, hogy mit is kell tenni? Ha valóban őszintén Isten elé tártam életemet, és rábíztam mindent, és mégse gyógyultam meg, akkor a legelső, hogy ne keseredjem el, ne vájkáljak magamban, hanem adjak hálát az Ő végtelen irgalmáért. Nem szűkös tapasztalatainkból kell lemérnünk az Isten irántunk való szeretetét, hanem Isten örökkévaló szeretetéből kell értelmeznünk saját sorsunkat! Ha valóban meghajoltunk Isten hatalma előtt, akkor bármi is érjen bennünket, tudnunk kell, hogy Ő végtelenül szeret minket. Akkor is, ha értelmezésre szorul az, ami velünk történik, tudnunk kell, hogy Ő most „így szeret”. „Bár nem értelek, de tudom, hogy szeretsz!” Ezért szüntelenül hálát kell adnunk Istennek. Talán fájdalmaim vannak, lehet, hogy keserves kínok gyötörnek, de ragaszkodnom kell ahhoz a tényhez, hogy velem van az, aki nagyon szeret engem, aki tudja, hogy mi a szenvedés. Bele kell ásni magunkat Isten imádásába. „Uram, nem értem, hogy mi történik velem, de Te szent vagy, jó vagy, szeretsz engem. Köszönöm, hogy meghaltál értem a kereszten. Kérlek, mutasd meg nagy irgalmasságodat, könyörülj rajtam és szereteteimen. Én pedig, dicsérlek Téged, áldom a Te nevedet, mert Te vagy az Úr, és te vagy a Király. Kérlek, uralkodj érzéseimben, gondolataimban, vágyaimban. Szenteld meg a Te nevedet bennem és általam, életem minden napján. Átadom neked szenvedéseimet, félelmeimet, bánatomat, Te pedig, Szentlelked erejével éltesz engem. Dicsőítelek és áldalak mindörökké! Ámen.” Tudnom kell, hogy:

„Aki megbocsátja [Zsolt. 32,5. 2 Sám. 12,13.] minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet. Aki megváltja életedet [Zsolt. 86,13.] a koporsótól; kegyelemmel és irgalmassággal koronáz meg téged.” (Zsolt. 103,3-4 – Károly ford.)

„Ő megbocsátja minden gonoszságodat, ő meggyógyítja minden betegségedet; Ő megóvja életed a pusztulástól, ő irgalommal és kegyelemmel koronáz meg téged.” (Zsolt 103, 3-4 Káldi Neovulgáta ford.)

A hívő élet nem önmagunk szemlélésén alapul, hanem Isten dicsőségének szemlélésén. Bele kell feledkeznünk Isten szépségébe, csodálni kell örök ifjúságát, és meg kell hajolnunk határtalan szeretete előtt. „Örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztettem reád az én irgalmasságomat.” (Jer. 31, 3)

„Gyönyörködjél az Úrban, és megadja neked szíved kéréseit. Hagyjad az Úrra a te útadat, és bízzál benne, majd ő teljesíti. Felhossa a te [Ésa. 58,8.] igazságodat, mint a világosságot, és a te jogodat, miként a delet. Csillapodjál le az Úrban és várjad őt.” (Zsolt. 37,4-7)

Igen, a legnehezebb percekben is ragaszkodnunk kell az Úr alapvető törvényeihez, melyet Ady Endre nemes egyszerűséggel így fejez ki:

„Nem volna más vallás,
Nem volna csak ennyi:
Imádni az Istent
És egymást szeretni...”

Ha lenne bátorságunk belemerülni Isten imádásába, mernénk kilépni megszokott értékítéletünkől, akkor a menny távlatai megnyílnának előttünk. A Lélek örömeivel borulnánk Isten elé, és a „Te Deum” örvényei emelnének a magasba minket. Szent Ferencsel kiáltanánk az égre:

(A fölséges Isten dicsérete)

1 *Szent vagy, egyetlen Úristen, ki csodákat művelsz.*

2 *Erős vagy, nagy vagy, fölséges vagy, te vagy a mindenható király, Szentséges Atya, ég és föld királya.*

3 *Hármas és egy Úr vagy, istenek Istene, te vagy a jó, minden jó, a legfőbb jó, az Úr, az éőti és igaz Isten.*

4 *Te vagy a szerelem, a szeretet; te vagy a bölcsesség, te vagy az alázat, te vagy a türelem.*

Te vagy a szépség, te vagy a kedvesség, te vagy a biztonság, te vagy a megnyugvás, te vagy az öröm, te vagy reményünk és vígasságunk, te vagy az igazságosság, te vagy a mértékletesség, te vagy a minket egészen betöltő gazdagság.

5 *Te vagy a szépség, te vagy a kedvesség, te vagy védelmezőnk, őrállónk és oltalmazónk; te vagy az erősség, te vagy az enyhülés.*

6 *Te vagy a reményünk, te vagy a hitünk, te vagy a szeretetünk, te vagy minden édességünk, te vagy a mi örök életünk:*

Nagy és csodálatos Úr, mindenható Isten, irgalmas Üdvözítői.”

Az Egyház imája

Úgy szeretni, mint Jézus, úgy cselekedni, mint Jézus, ez a mi küldetésünk, ezért imádkoztak így az első keresztények, és ezért kell nekünk is így imádkoznunk: *„Mikor azok meghallották ezt, egy szívvel-lélekkel így fohászkodtak Istenhez: »Urunk, te vagy az, aki alkottad az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van [Zsolt 146,6; Kiv 20,11;], aki Dávidnak, a mi atyánknak, a te szolgálódnak szájával, a Szentlélek által azt mondtad: „Miért acsarkodnak a nemzetek s terveznek hiúságokat a népek? Most tehát, Urunk, tekints fenyegetéseikre, s add meg szolgálódnak, hogy teljes bizodalommal hirdessék igédet. Te pedig nyújtsd ki kezedet gyógyításokra, hogy jelek és csodák történjenek szent Fiadnak, Jézusnak neve által.« Miután így imádkoztak, megremegett a hely, ahol egybegyűltek. Mindnyájan beteltek Szentlélekkel, s bátran hirdették Isten igéjét.”* (Csel 4,24-31)

Nyíljunk meg Isten szerető csodái előtt, és engedjük, hogy vezessen minket Szentlelke által! Kalandos életre hívott, átvisz a halál-sötét völgyeken is, hogy Lelkének tűzével betöltsön. Viharként hatalmas szeretetét megmutatja, és gyengéden formálja bennünk arcát. A pusztába visz, hogy titkon megmutatkozzon előttünk, és tánra perdíti életünk a mindenségen át. Menyegzői lakomára hívott, és mint Jegyesének, elibénk teríti asztalát. Testét adja, hogy belőle fakadjon életünk, és a teremtés rendjének titkát bízva ránk.

Igen, a Mester itt van, és hív téged. Azért hív, hogy meggyógyítson, és tanítványa lehess, majd apostola, hogy küldhessen téged: *„Gyógyítsátok meg ott a betegeket s hirdessétek: Közel van hozzátok az Isten országa!”* Lk 10.9 Minden hívőnek a feladata, hogy a betegek gyógyulásáért imádkozzon, de vannak olyanok is közöttünk, talán éppen Te, akik a gyógyítás karizmáját kapták. Ez az adomány, és minden karizma, akkor kezd el hatékonyan működni, amikor mi, Te és én, alázattal kérjük az Isten gyógyító szeretetének megnyilvánulását. Kérjed testvéred számára a gyógyulást! Tedd rá kezeidet, hogy kezeid által Jézus is ráhelyezze az övét. Kérd az Mennyei Atyától, a Jézus érdemeire való tekintettel, hogy újítsa meg szeretetének csodáit, és állítsa helyre a teremtés rendjét testvéred életében, testében-lelkében. És most menj, borulj le az Úr előtt, imádd Őt, mert megilleti a dicséret. Adj hálát neki mindenért, és újulj meg Isten örök ifjúságában! Hívd az Úr Lelkét, és figyelj az Ő szelíd hangjára. Hallod?! Amen, amen, amen, jöjjön el az országod!

2007. február 12. – december 11.

Hidász György Izrael

A levél záradéka

Tardif atya meséli:

„Egyszer egy püspökkel szentmisét mutattam be. Prédikációja valóságos drágakő volt, ragyogóan világított rá a kereszt és a szenvedés értékére. Az áldozás után meglepetésként ért a kérése,

hogy imádkozzam a betegekért. A következőt válaszoltam: «Eminenciás uram, a prédikációja oly szép volt a keresztről, hogy most már senki sem akar meggyógyulni; de ha megengedi, beszélnék a kereszthatalmáról és a gyógyulásról, mint Isten szeretetének jeleiről...» Jézus megígérte, hogy bármit kértek imádságban, higgyétek, hogy megkapjátok és úgy lesz... (Márk 11, 24). Az evangélium tele van olyan emberek történeteivel, akik kértek és kaptak, kerestek és találtak, zörgettek és megnyitották előttük a kaput. Isten arra kér minket, hogy hitünkben legyünk egyszerűek. Mégis vannak olyanok, akik így imádkoznak:

«Uram, ha ez az akaratod és ez jó az örök üdvösségemnek és megfelel annak, hogy megszentelődjem, úgy gyógyíts meg engem». Egyesek annyi feltételt szabnak, hogy úgy tűnik, bocsánatért esedeznek hitük hiánya miatt. Szegényeknek kell lennünk, mint akik teljesen apjuktól függenek. Egy gyermek soha nem szól így anyjához:

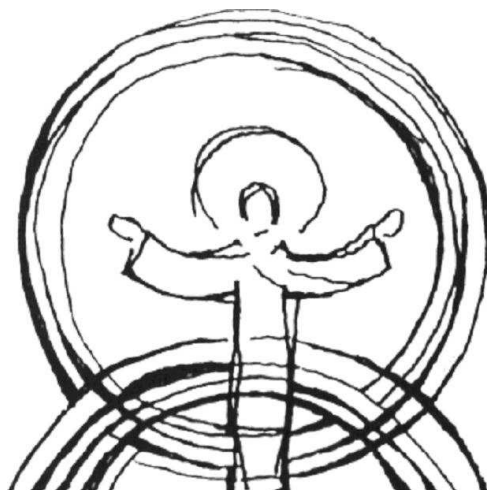
«Mama, ha ez nekem jó, és ha nem árt a koleszterinszintemnek, adj egy főtt tojást!»

A gyermek egyszerűen kér, és anyja tudja, hogy ez jó-e a gyereknek vagy sem. Szegényeknek és alázatosoknak kell lennünk; bizalommal kérjétek és kapni fogtok. Vannak olyanok is, akik korlátozni szeretnék az Úr hatalmát és így imádkoznak: «Uram, beteg a szívem, a torkom, a térdem, de ha meggyógyítod a szívem, az nekem elegendő volna.»

Ők is rosszul imádkoznak. Teli kosárral kell kérni anélkül, hogy korlátok közé szorítanánk az Isten működését. Ő nagylelkű és bőszégesen ad. Amennyire a Szentlelket mérték nélkül adja, ugyanúgy, korlátozás nélkül adja adományait is.²

A „pünkösdi pápa” is ösztönöz minket: "Újítsd meg csodáidat napjainkban, mint egy új Pünkösödöt!" (XXIII. János pápa)

„Lázár feltámasztásának történetéből látjuk meg, mi a hit (Jn 11). Márta hitt abban, hogy a testvére nem halt volna meg, ha Jézus ott lett volna. Elhitte, hogy Jézus mindent megkap Istentől, amit kér. De amikor Jézus azt mondja: „Feltámad a testvéred!” - akkor így szól: „Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor, az utolsó napon.” Nem tud hitben felemelkedni odáig, hogy most támad fel. Jézus mégis meggondolkoztatja: „Én vagyok a feltámadás és az élet” - tehát most és ebben az esetben is. Az igazi hit nem általánosan és valamikorra nézve ragadja meg a segítséget, hanem most, a jelenlegi helyzetben. Az ilyen hitet igazolja az Úr.”³

Gloria in excelsis Deo! Et in terra pax hominibus bonae voluntatis.

² Emiliano Tardif: Jézus él! 94. o.

³ Carl Eichhorn "Isten muhelyében" c. könyvből